

Kapitola 9

PODĚKOVALA JSEM TĚ paní za pomoc a zamířila k velkým dveřím. V hlavě jsem se snažila představit si, jak to uvnitř vypadalo, když nás sem vzali na prohlídku. Vpředu bylo vyvýšené pódium. Pódium, v jehož středu stálo křeslo pro zástupce spravedlnosti, který vedl celou debatu. Dále pak stůl a křeslo pro asistujícího moderátora, jenž zapisoval průběh jednání. Pod pódium se nacházela křesla a stoly pro zástupce deseti ministerstev. Na galerii byla k dispozici další místa pro ty, kteří se chtěli jednání účastnit nebo v některých případech i vyjádřit během diskuse svůj názor či obavu. Když jsme tu tehdy byli s průvodcem, většina míst na galerii zela prázdnotou. Občané měli dost práce se svými zaměstnáními, domovy a dětmi, o které se museli starat, než aby se zajímali o to, k jakým úpravám zákonů dochází.

Když jsem těžké dveře otevřela a vstoupila dovnitř, zaslechla jsem odněkud seshora šepot, z čehož jsem usuzovala, že dnes jsou alespoň některá z míst na balkoně obsazená. Stejně tak i v přízemí. Všech deset ministrů musí do sněmovny vyslat dva zástupce, aby tu prezentovali zájmy svých odvětví. Při mé poslední návštěvě

byl přítomen jejich minimální počet, dvacet. Dnes jich tu sedělo nejméně dvakrát tolik. Právě poslouchali člověka, který vysvětloval potřebu zvýšení textilní produkce.

V otevřených dveřích se ke mně přidali i ostatní členové mého týmu.

„Co to děláš?“ zavrčel Damone. „Do sněmovny nemůžeš vstoupit, když se koná schůze.“

„Ale právě tady je další náповěda,“ zašeptala jsem.

„Kde?“ zeptal se Will.

Zhluboka jsem se nadechla a ukázala směrem, kde seděla nejvyšší představitelka naší země s naprosto nečitelným výrazem ve tváři. „Tam.“

„Copak ses pomátla?“ sykl Damone. „Nemůžeš tam jít. Kvůli tobě nás vyhodí z univerzity a zavřou, nebo něco horšího.“

Damone měl pravdu. Průvodce nám tehdy říkal, že za nepovolený vstup do sněmovny jsou lidé ihned zadrženi a obviněni z ohrožení prezidenta a vlády Svazu národů. Tento trest vešel v platnost v dávné minulosti, kdy únava i rozladění občanů, kteří se nepodíleli na vládě, přetekla a vyústila v mnohá zranění, a v jednom případě dokonce ke smrti.

Enzo přikývl. „Jestli je další náповěda někde tady, najdeme ji, až skončí schůze. Budeme prostě muset počkat.“

Ale čím víc jsem o tom přemýšlela, tím jsem si byla jistější, že čekání nám v ničem nepomůže. Dosud byl každý z úkolů zaměřený na otestování specifických dovedností. Na matematiku. Historii. Znalosti mechaniky. Ale kromě naučených znalostí ty úkoly hodnotily ještě něco jiného. Naši schopnost pracovat pod tlakem. Důvěřovat jeden druhému. Zachovat se podle instrukcí a kriticky uvažovat o problémech. Úspěšní vládní úředníci všechny tyhle věci dělali, ale ti nejlepší z nich šli ještě dál. Ti následovali vlastní instinkty a nacházeli způsob, jakým provést to, co je třeba.